

שבעו ודודי נפשיכם!

קו "המקורבים" 077-31-40-331

גליון 95 | פרשת וישלח התשפ"א

גליון שבועי לחניכי הישיבות בני התורה

המקורבים

לרביה"ק מוהר"ן עברסלב זי"ע"א

מושגים // פנינו אוד במשנת ברסלב // מאת: ברסלביקי

דבר העורך

מניעת המטה, והשכר הגדול ביותר ונתתי מטר ארצכם, משום שבמטר תלוי ביאת המשיח.

וזה שאמרו רז"ל "גדול יום הגשמים כיום קיבוץ גליות", ולכאורה מה שייכות לזה עם זה, אלא קיבוץ גליות עצמו הוא קיבוץ כל הניצוצים הללו שהם שבויים בגלות, ולכן גדול יום הגשמים כי הוא הקיבוץ גליות עצמו, וז"ס "שובה ה' את שביתנו כאפיקים בנגב". והחיבור הזה שמתחבר ארץ ושמים נקרא 'אריכות הנשימה', כי ה'נשימה' היא ג"כ אותו העניין, כי האדם מלמטה אין לו שום חיות כי אם ע"י ה'נשימה' שמקבל מלמעלה בכל רגע, וע"י ה'תבוננות' דקדושה בעת הנשימה, שזוכר את שורש חיותו שמקבל את נשימתו מהש"ת ברגע זה, שהוא ה'יראה', זה נקרא 'אריכות הנשימה', משא"כ אם שוכח את חיותו שזהו שכחת ה'יראה' ונופל ל'הבל היופי' זה נקרא 'הפסק הנשימה' שנפסק בנשימתו משורש חיותו, וזהו היפך ה'גשמים' שהוא חיבור התחתון לעליון.

(על-פי ליקוטי מוהר"ן תורה ס)

ד' יסודות ויסוד הפשוט

העולם ומלואו מורכב מארבעה היסודות, אש רוח מים ועפר. לארבעת היסודות הללו

גשמים - אריכות הנשימה

הדבר היחיד שרואים בעינינו ממש את הקשר והחיבור בין שמים וארץ הוא ה'גשם'. ה'ארץ' למטה יבשה ואין בה כח להצמיח, ורק הגשם שבא מלמעלה מה'שמים' עד הארץ היא מחדשת את הארץ ומוציאה את הצמחים. וזהו עליית הניצוצות, כמ"ש האר"י שעניין הגשם היורד מלמעלה וגורם להוציא את הצמחים הוא, כי יש ניצוצי קדושה המעורבים בתוך הקליפה, בתוך העפר העכוה, והם צריכים לצאת לחוץ, והבירור הוא ע"י שיוורד אור עליון מן הקדושה של מעלה, ואז הניצוצות של הקדושה אשר בעמקי הקליפות עולים לקראת האור היורד ומתדבקים ועולים ומתבררים. וזהו הגשם, שהוא אור העליון היורד מלמעלה שהם "מים דכורין" וכנגדם עולים ה"מים נוקבין" שהם הניצוצות הקדושה שהם אסורים בכבלי ברזל בעמקי הקליפות, והם מתאווים בעצמם וחושקים לעלות אל מקורם ואין לאל-ידם עד שיהיה להם סיוע מן העליונים, ואז עולות בחשק גדול טפיים כנגד טיפה אחת. ובאמת כל טובותינו תלויים בזה הבירור, כי כשיושלם בירור זה יבא משיח צדקנו בעזה"י, והבירור תלוי במטה, ולכן לא נזכר עונש גדול בתורה כמו

שלום לקוראי העלון הנכבדים!

בגליון שלפנינו נפתח במדור מושגים עם פנינו אוד במשנת ברסלב, לאחר מכן נכנס למדור ללכת עם תורה - ניצוצות אורה בהבנת תורת רבינו הקדוש - נמשיך בלימוד תורה חדשה - תורה י, נעבור למדור נקודה בפרשה ביאור בפרשה מאת הרב אליהו עטיה שליט"א, נמשיך לפרק ב במדור המרגש כסופים לרבנו - יומן מסע בדרך לאומן, ונסיים במדור משיבת נפש - דיבורים נפלאים לבית ולמשפחה הנובעים מתורת הנחל הנובע - במאמר עד עלות השחר - סוד הניסיון של יעקב אבינו, עם התחזקות עצומה לחיים; יש לכם הזדמנות לתרום ולהקדיש את הגליון לזכותכם או לזכות יקיריכם.

בברכת שבת שלום ומבורך העורך

עלון 'המקורבים' ©

ליצירת קשר, לתרומות, להנצחת שם, לקבלת הגליון באימייל, למוקדי ההפצה, ולפרסום בגליון: פנו לקו 'המקורבים': 077-31-40-331 והשאירו הודעה בשלוחה: 42 או לאימייל: E0773140331@GMAIL.COM

ניתן לתרום (וכן לקבל את הגליון עד לביתכם) דרך מכשירי 'קהילות' בכל רחבי הארץ! וכן דרך קו 'קהילות': 0732757000 בשלוחה: 11318. או דרך קו 'המקורבים' בשלוחה: 09. תזכו למצוות!

נשמח לקבל כל חומר לגליון ע"י שליחה לכתובת האימייל הנ"ל עד יום שני בערב בצירוף שם מלא ומיקום עיר! (אפשר שם וכתובת בדוים, ולציון זאת). עם זאת, אין התחייבות שהדברים יפורסמו, ואין לראות באי-פרסומם שום צד פגיעה (יתכנו הרכה סיבות, גם טכניות), בהצלחה!!

השיעורים הקבועים

יום	חודש כסלו	חודש כסליו	הדף היומי מסכת פסחים	משנה ברורה עמוד היוטי 'דרשו'	ליקוטי מוהר"ן ח"ב חלק א	ליקוטי הלכות בזה"ק	העמוד היוטי
ז	יט	יד	חזרה	כז	נו	קדי:	
א	כ	טז	תקלו	כז	נו	קטו:	
ב	כא	טז	תקלי, א-ב	כז	נח	קטו:	
ג	כב	יז	תקלי, ג-ד	כז	נט	קטו:	
ד	כג	יח	תקלי, ז-יג	כח	ס	קטו:	
ה	כד	יט	תקלי, יד-טז	כח	סא	קז:	
ו	כה	כ	חזרה	כט	סב	קז:	

התורה הנלמדת בחבורת 'דרי' העולמית: ליקוטי מוהר"ן, חלק ראשון, תורה ל.

להצלחת יוסף שלום בן מרים ני"ו שיעלה ויתעלה ברוחניות ויעשה חיל בעבודת ה'!

לתרומות באשראי פנו: 0773140331 בשלוחה 09 | להקדשות השאירו הודעה בשלוחה 42.

או לטמטם לבו בטיפשות. רק בו תלוי גילוי מלכות השם. ועד כדי כך תלויה גילוי מלכותו יתברך במעשי האדם, עד שקישר וייחד השי"ת את שמותיו הקדושים שיהיו תמיד תלויים בפעולות האדם ומחשבותיו בזה העולם הגשמי. וכמו שנתבאר בליקוטי מוהר"ן סימן ו': "כי האדם, כפי תנועותיו וכפי התחזקותו בעבודתו יתברך, כן גורם לייחד השמות למעלה, וממשיך על עצמו הקדושה משם". והנה בשם הוי"ה ישנם ד' אותיות, י"ה הם המוחין עילאין, ו' הם המדות, ה' אחרונה היא המלכות. ומכיון שעיקר תכלית עבודתנו הוא להאיר ולהשפיע ולגלות "מלכותו" בעולם, לכן מרומז עניין זה באות ה' אחרונה. וכלשון הזוה"ק "דל"ת היתה ואתחזרת ונעשית ה"א". היינו שאם אין אדם מקדש מחשבתו, לצמצם עצמו ולהמליך עליו את השי"ת - אזי נקראת מדת המלכות דל"ת, לשון דלה ועניה, אין עני אלא מן הדעת. אך כשזוכה להסיר הטיפשות מלב, ולזכור תכליתו, להתחיל מחדש לקדש המחשבה ולהמליך את השי"ת במעשיו דיבוריו ומחשבותיו - אזי זוכה למלאות את מדת המלכות ונעשית ה"א. כי נתוסף בה אות י' בתוך הד', שאות י' רומז על הקדושה, כמ"ש: "אין קדושה פחות מעשרה".

(על-פי ליקוטי מוהר"ן תורה מט)

דמטו רגלין ברגלין

בזוה"ק פ' פקודי (דף רנח) מובא מאמר בסוד הגאולה ואריכות הגלות, ואיתא שם שאריכות הגלות הוא לפי 'מדת הרגלין' ומי שיודע כמה הוא מדת הרגלין יודע מתי הגאולה, כי הגאולה תהיה כאשר יגיעו רגלין ברגלין, שאז יבא משיח ויתקיים הפסוק (בזכריה) "ועמדו רגליו ביום ההוא על הר הזיתים". וסוד סתום זה גילה האר"י הק', וביאר זאת בכמה אופנים, והם מובאים בספה"ק ובדברי רביה"ק ומוהרנ"ת, וכדלהלן בס"ד.

הנה הקדושה בכלליות נקראת 'קומת אדם', כידוע. וכל העולמות כולם - מראש העליון, שהם הדרגות העליונות הקדושות למעלה למעלה, ועד סיום ותכלית מדרגות הקדושה ותכלית העולם הזה וכו' - כולם נקראים ומכונים לפי סדר קומת האדם - ראש, ידן ורגלים וכו', וכמובא בספה"ק ובדברי רבינו הרבה פעמים. עד שהקדושות הנמוכות יותר נקראים 'רגלים' - ושם

אימה חשכה גדולה נופלת עליו, אימה זה מלכות בבל, חשכה זו מדי, גדולה זו יון, נופלת זו אדום, [וגלות מצרים היא הראשית שלהם וכללה את כל הד', כי הם כנגד ד' אותיות הוי"ה, וגלות מצרים כנגד קוצו של אות י'. האר"ן], וכבר מראשית הבריאה כתוב "והארץ היתה תהו ובהו וחשך על פני תהום", ודרשו חז"ל 'תהו' מלכות בבל, 'בהו' מדי, 'חשך' יון, 'תהום' אדום, 'ורוח אלקים מרחפת על פני המים' - זה רוחו של משיח שיגאלנו בשלמות מהם. וגילו בזוה"ק וכתבי האר"י, שהם כנגד ד' קליפות הטמאות, רוח סערה, ענן גדול, ואש מתלקחת, והרע שבקלי' נוגה - שהם כוחות הרע והטומאה ששורים בעולם ומסתירים את הקדושה, ומכוחם נמצאים כל התאוות הנסיונות והנפילות רח"ל, ועם ישראל צריכים לעבור בהם, כי הם ראשי הקליפות ויש בהם הרבה קדושות ששקועות בהם שישיראל צריכים לברר מהם, וככל שמוציאים מהם את הקדושה כך ניצולים מן הגלות שלהם, [וכל השבעים אומות הם רק ענפים שיוצאים מן ד' הראשים, וזה הסיבה שרק בד' אלו היו כלל ישראל, ולא בכל הע' אומות. שער המצוות פרשת ראה]. וד' מלכויות וד' קליפות אלו הם כנגד המלכות דקדושה שיש בארבע עולמות אצילות בריאה יצירה עשיה, וכשיש להם שליטה ח"ו אז המלכות דקדושה שהיא השכינה נכנסת ח"ו במדורם, וזוהי גלות השכינה. ולכן בעת הגאולה בקרוב בע"ה תהיה גאולה יותר מגלות מצרים כי רק אז יעלו כל הניצוצות מכל הד' מלכויות, מה שאין כן בגאולת מצרים שיצאו בשלמות רק מן הגלות הכולל כאמור לעיל.

(על-פי ליקוטי מוהר"ן תורה קלה)

דל"ת היתה ונעשית ה"א

כשעלה ברצון השי"ת לגלות רחמנותו - פינה כביכול מקום עבור הנבראים וברא שם את כל העולמות. והוא דרך גילוי הרחמנות, כי עי"ז יש להאדם בחירה אם יזכה לגלות מלכות השם בזה העולם או לא. ועי"ז מטיב לו הטבה נצחית. כי אין שום נברא בכל העולמות כולם, שיוכל לגלות מלכותו רק האדם לבדו. לא מלאך ולא שרף, לא הרים וגבעות, ולא בהמות וחיות. רק האדם הבעל בחירה שיכול לבחור בכל עת ובכל שעה אם לקדש מחשבתו

יש ביטוי רוחני וגשמי. שורשם בד' אותיות שם הוי"ה ב"ה. הם נחשבים 'אבנים' מהם נבראו כל פרטי העולמות, הרוחניים והגשמיים. היסודות העיקריים הם שלושה, האש הרוח והמים. היסוד הרביעי הוא העפר המקבל משלושת היסודות הקודמים אליו. "הכל היה מהעפר" - כל הנבראים מקורם בעפר ולשם ישובו.

ארבע היסודות מיוחסים גם לספירות, המים מבטאים את מידת החסד, המשפיעה כלפי מטה ויוצרת את החומריות. האש לספירת הגבורה, השורפת ומכלה. הרוח שהוא האוויר למידת התפארת, הספירה הממוצעת והמתווכת בין חסד לגבורה. העפר מיוחס לספירת המלכות שעניינה ביטול, הכנעה וקבלה. שלושת היסודות העיקריים ממוקמים גם במרחב, האש שואפת כלפי מעלה. המים יורדים למטה והרוח ממוזגת ביניהם. מלבד ארבעת היסודות יש את היסוד החמישי, הוא היסוד הפשוט. יסוד זה מקביל לספירת הכתה, ממנה יצאו כל הספירות. ליסוד הפשוט תפקיד מיוחד, הוא הכוח המתקן שבעולם.

ארבעת היסודות יוצרים את כל צורות הקיום, בכל דבר בעולם יש בהכרח ד' יסודות בהרכבים וצירופים שונים. כאשר דבר מה מתקלקל, ברוחניות או בגשמיות, משמעות הדבר היא שההרכבה בין היסודות השתבשה. החולי הגופני הוא קלקול המזג הנכון שבין היסודות. התיקון ייעשה באמצעות היסוד הפשוט, הוא המקור לכל היסודות. וכאשר הדברים שבים אליו ומתחברים לפשיטות שלו, הם יכולים לשוב לצורתם המתוקנת. המלח הוא ביטוי ליסוד הפשוט ולכן הוא מתקן מאכלים ושומר מפני קלקול. הצדיק הוא בחינת יסוד הפשוט, ממנו משתלשלים כל כוחות הבריאה, ובו תלוי תיקון הכלל והפרט.

(על-פי ליקוטי מוהר"ן תורה סז)

ד' מלכויות

במעמד ברית בין הבתרים רימז הקב"ה לאברהם אבינו שישיראל ישתעבדו בארבע מלכויות, שהם: בבל, מדי [ופרס], יוון, אדום, [ר"ת מים רבי"ם, רומי ב'בל י'ון מ'די. פירוש הרמ"ז], כמו שאיתא במדרש "והנה

מתחילים תורה חדשה!

על הפרשה // פנינים על פרשת השבוע לאור תורה זו

מלחמת יעקב עם שרו של עשיו

מבואר בפרשה מחמת יעקב עם שרו של עשיו, ובסוף נגע בכף ירכו, והיה יעקב צולע, ובוודאי כל עניינים אלו הם רזין עילאין שאין לנו בהם שמץ השגה, אבל עכ"פ המבואר בזה שעיקר המלחמה היה סביב הרגלין, ובאמת יעקב אבינו ניצח את שרו של עשיו, אבל אעפ"כ הצליח עשיו לקבל איזשהו אחיזה בבחינת הרגלין.

ומובן בזה שעיקר התגברותו של עשיו הוא בבחי' רגלין שהוא בבחי' מקום ההסתרה [בבחינת אסתר כמבואר בפנים], כי זה עיקר עניינו של יעקב לגלות אלוקותו יתברך בבחינת בית, שעי"ז מתגלה אלוקותו יתברך גם במקומות הרחוקים של בחי' בית שהוא בחינת מקום ההסתרה שהוא בחי' רגלין, ועל זה עצמו נלחם עשיו, כי בבחי' הר ושרדה שהוא התגלות אהבה ויראה אין לו כח לעשות כלום, אבל במקום הבית שהוא בחי' ההסתרה והרגלין, שם הוא מנסה להתגבר, ועי"ז היה עיקר מלחמת יעקב עם שרו של עשיו [ובאמת מובא בספרים שעיקר המלחמה היה על הדורות האחרונים שהם בבחי' רגלין, בחי' עקבתא דמשיחא, ששם מתגבר ביותר ההסתרה של בחי' רגלין], ובאמת יעקב ניצח אותו עד שזכה לשם ישראל, אבל אעפ"כ יש אחיזה לעשיו, שזה בחי' הדינים שמתגברים ועי"ז יש מקום לחשוב כאילו יש כאן איזה הסתרה, וכאילו האדם רחוק מהשי"ת, שזה הכח שקיבל עשיו ע"י אחיזתו בגיד הנשה, אבל אעפ"כ סוף סוף יעקב ניצח אותו, כי באמת אם רק יתעורר האדם באיזה אתערותא דלתתא, מיד יזכה לקבל את הארת הידין והרגלין שמאיר יעקב אבינו ע"י שגילה אלוקותו יתברך בבחי' בית.

עקב תקלה נשמטו מהעלון של שבוע שעבר (פרשתויצא) המאמרים הנוגעים לפרשת השבוע. לתועלת הקוראים הם מובאים כאן

יעקב קראו בית

הנה מבואר במאמר עניין זה שיעקב קראו בית, ושזה התכלית שהתפילה תהיה בבחינת בית, ובאמת הרי המקום שקראו יעקב בית, הוא בפסוק שבפרשה זו שאמר יעקב "אין זה כי אם בית אלקים" (וכמבואר בגמ' פסחים פח), ובאמת הרי מבואר בכלל העניין שם שהוא הדרך איך לעבוד את השי"ת גם במקום חושך, שהוא בחינת מה שמרגישים רחוקים מהשי"ת, ושהעיקר הוא ע"י תפילה, שהרי כלל העניין שם עוסק במה שיצא יעקב מבאר שבע "וילך חרנה", שבה עליו חרון אף ודינים, היינו הסתרות ונסיונות, "וילך שם כי בא השמש", שנכנס לבחי' מוחין דקטנות, חושך ולילה, [וכמבואר כל עניין הפרשה בליקוטי הלכות (הל' מתנה, ד), והמבואר כאן הוא על יסוד המבואר שם], עד שנזכר שעבר במקום שהתפללו אבותיו ואיך לא התפלל שם, היינו שנזכר שכדי למצוא את השי"ת בתוך החושך הזה מוכרחים לבחינת תפילה, וע"כ חזר והתפלל, ואזי "ויפגע במקום", לשון תפילה, וכמו כן מתפרש הלשון שפגע במקום, שהבין שהשי"ת עמו ואצלו בכל מקום שהוא.

סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה

ואזי ראה בחלומו "סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה", שעיקר עבודת האדם בזה העולם הוא דייקא במקומות שהוא בבחינת מוצב ארצה, בחינת ארציות וגשמיות, בחינת בית, ודייקא זה מגיע השמימה, כי עי"ז מעלה הניצוצין ועי"ז זוכה לעלות בכל פרטי העבודה. וזהו "וישכב במקום" בחינת 'יש כ"ב', כי השיג שיש תורה בכל דבר, ובכל מקום יכולים לעבוד את השי"ת, וכשקם משנתו אמר "אכן יש ד' במקום הזה ואנכי לא ידעתי", כי דייקא

במקום הזה, בבחינת בית, שם הוא הדרך להשיג את ה' ולהתקרב אליו.

וישא יעקב רגליו

ואזי "וישא יעקב רגליו" [שמובא ג"כ במאמר זה], שהרים כל הרגלין, כל מדרגות התחתונות, הרחוקים ביותר, בחינת עכו"ם, את כולם הרים להשי"ת ע"י בחינת בית, "וילך ארצה בני קדם", אלו שפירשו מקדמונו של עולם, בחי' עכו"ם, הרחוקים, שגם בהם הלך להאיר אלוקותו יתברך, כי דייקא ע"י "אתייקר שמא עילאה", ואח"כ הלך "וירד לבחינת בית לבן", וגילה שם אלוקותו, עד שדייקא שם העמיד י"ב שבטים, שהם בחי' י"ב טבעי הנפש, שבכולם יכולים וצריכים למצוא שם את השי"ת, נמצא מבואר שכל עניין הפרשה במה שמבואר שקראו בית, הרי שם מבואר עניין בחינת בית, ושבאמת עיקר עניין זה חייב להתחיל ע"י תפילה, כמו אצל יעקב אבינו עצמו.

יהיה בית אלקים

והבטיח יעקב ואמר "אם יהיה אלקים עמדי וכו' ושבתי בשלום אל בית אבי", והבטיח יעקב שכשיזכה לזה, אזי "והאבן הזאת אשר שמוני מציבה יהיה בית אלקים", כי אזי יזכה לבחינת בית, להוריד התפילה מהר שדה לבית [כמבואר בפנים], שע"ז גם כל העכו"ם יכולים לידע מהשי"ת [וכמבואר בפנים].

ואחר שזכה להשגה זו, אזי "וישא יעקב רגליו", שהעלה כל הרגלין, כי האיר את אור התורה עד בחינת הרגלין, "וילך ארצה בני קדם" להודיע לכל החפצים להתקרב להשי"ת עניין זה שהעיקר הוא לגלות אלוקותו יתברך במקום הרגלין וההסתרה, ושלא ייאשו עצמם, אלא אדרבא ידרשו ויחפשו את העצה השייכת לנפשם באתה עת במקום ההסתרה, ודייקא עי"ז יזכו להתקרב להשי"ת באמת, וזה בחינת "בני קדם", בני קדמונו של עולם, כי מושרשים

חושבים - המשך

בתורה ותפילה שנקראים ג"כ רגלין, עד שיבא משיח בב"א.

[וזה סוד הפורים, שאסתר שהיא בחינת רגלין (כמבואר בתורה י) נפלה אל הקליפות (אחשוורוש). אך לבסוף התהפך הכל, ונתגלה הארה גדולה שיורד עד עולם העשייה הגשמי שהוא בחי' הרגלין, [והוא רוח הצדיק דנשיב בשית פרקין דרגלין], ובזה מכניעים את עמלק ימ"ש (שאחיזתו ברגלין, בחי' כל הנחשלים אחריו)]. (ענין שעה"מ ראה, שעה"ג הק' כ, ע"ח ש"ג. לקו"ה תחומין ה', שבת ז', פריקה וטעינה ד.)

(על-פי ליקוטי מוהר"ן תורה עד)

ועוד איתא בדברי האר"י הק', שהנשמות הנפולות והגלגולים בדורות האחרונים הם מקומת הרגלין, והם יותר חלושות וכו' כידוע, ולכן מתארכת הגלות עד שיתוקנו כל הנשמות האלו גם. ובדברי רבינו ומוהר"ג מתגלה ומתבאר בכמה מקומות איך כל התיקון נעשה על ידי הרגלין דקדושה, כגון בהל' תחומין (הלכה ה), שהתיקון ע"י עצות הצדיקים שנקראים רגלין, ובהל' פריקה וטעינה שהתיקון ע"י ההודאה וההלכות וכו', ובליקוטי מוהר"ן (תורה י), שהתיקון הוא ע"י ריקודין, וכאן מגלה רביה"ק שהתיקון הוא ע"י הדיבור

כח הקדושה מועט, ולכן רגלי' השכינה הק' יורדים ומצויים ח"ו בין הקליפות, שהם כוחות ההסתרה וכוחות הרע רח"ל. ונתבאר בס"ד כמה פעמים, שעבודת ה' היא להשלים ולהעלות את כל הניצוצות הקדושות הנפולות מאז 'שבירת הכלים'. ומובן שהניצוצות הקדושות ששייכות ל'רגלין', שם יותר קשה לברר ולהעלות [ע"י תורה נ"ד, ולכן כל תנועה דקדושה בימינו בשעת ההסתרה יקרה מאד מאד. ליקוטי הלכות הלכות שבת, הלכה ז], אך כל התכלית הוא שגם במקומות האלו יתגלה הקדושה ויתעלה הטוב שבהם, ואז יושלם התכלית הטוב והקדושה ואז יבא משיח.

שחסר להם (כ"ז ע"פ ליקו"ה הל' מתנה שם יעו"ש באריכות, ופירשנו העניין בשינוי קצת ע"פ המאמר הזה).

וישק יעקב לדהל

ואז ראה את רחל שהיא בחינת התורה, ונכמרו רחמיו עליה שהיא רוצה להשקות את הצאן קדשים, אבל אינה יכולה להשפיע ללא אתערותא דלתתא, וגם עליהם כיון שעכ"פ נתעוררו באיזה בחינה של אתערותא דלתתא, ולכן גלל את האבן והשקה את צאן לבן, צאן לבן דייקא, היינו כל הרועים הנ"ל שכולם הם בחינת צאן לבן, כי הם מקבלים הדעת מלבן, אבל אעפ"כ כיון שזכו לאיזה בחינת אתערותא דלתתא, ע"כ השקה אותם ממימי הדעת הנפלאים שממתיקים כל המרירות וההסתרה, ומגלים אלוקותו יתברך גם בבחי' רגלין, בבחי' בית.

ואז 'וישק יעקב לרחל וישא את קולו ויבך', כי ראה עוצם מציאות הגלות שהצדיקים שמלמדים דרכי השלום האמיתי, ומגלים אלוקותו יתברך בבחי' בית, באופן שמתגלה אלוקותו יתברך גם במקום ההסתרה, צדיקים אלו הם מבוזים מאוד, והמנהיגים שאינם מלמדים לימודים אלו הם בשלום ובכבוד גדול, ועי"ז הוא עיקר אריכות הגלות, וע"כ בכה מאוד על זה (ע"פ ליקו"ס סי' יב ויעו"ש עוד).

יעקב ולבן

ואח"כ מבואר באריכות כלל המרירות וההסתרה שעבר יעקב עם לבן, ועי"ז זכה לרחל ולאח, ולהעמיד י"ב שבטים שהם בחינת השלום, בחינת תיקון הבית כפשוטו, שזה עיקר תיקון בחינת הברית, למצוא בכל פעם את הדרך להתקרב להשי"ת ע"י בחי' של עשייה של תורה שבנגלה, ששורים אותו בפנימיות התורה שמגלה מה פועלים, וכמבואר בפנים.

ויעקב אבינו התנהג ביושר כדן תורה, שהוא בחינת התיקון של המשכת התורה לכל מקום, שזה עיקר בחי' בית, ועי"ז ניצל מלבן, בחינת "עם לבן גרתי ותרתי"ג מצוות שמרתי", וכשזכה לדרגת תיקון הרגלין וההסתרה שהיה נצרך לו, אמר לו השי"ת שיחזור לארץ ישראל, ואזי שוב רדף לבן אחריו, בחינת התגברות ההסתרה, אבל כשהתחזק גם שם למצוא אלוקותו יתברך, עי"ז כרתו ברית שהוא בחינת קירוב הרחוקים שזה עיקר כבודו יתברך וכמבואר בפנים.

לא התעוררו, "ויאמרו שלום", כי אין מחלוקת עליהם, כי חשבו שזה כוונתו בשאלתו, ובאמת על המנהיגים בחינת לבן אין שום מחלוקת, כי אין הבעל דבר מתגרה עליהם כל כך להרבות מחלוקת כיון שאינם יכולים לקרב עמ"י להשי"ת באמת, ולכן אדרבא, חפץ הבע"ד שיהיה להם שם גדול בעולם ויתקרבו כולם אליהם, ועי"ז יחלקו על הצדיק האמת שהוא מלמד דרכי השלום באמת, איך לגלות ההסתרה במקום הרגלין, ולכן חושבים ששלום לו, אבל אינם מבינים שהעיקר הוא הצדיק שמלמד דרכי השלום בין הגוף לנשמה, ואע"פ שחולקים עליו, כי אדרבא מחמת זה גופא חולקים עליו, אבל באמת רק על ידו יכולים להתקרב להשי"ת באמת.

הן עוד היום גדול

"ויאמר להם הן עוד היום גדול", כי עי"ז אי אפשר להביא הגאולה, כי הגאולה תלויה בבירור הניצוצות, ואם אין הולכים בדרכי הצדיקים שמגלים איך למצוא התורה בבחי' רגלין ובמקום ההסתרה, ולברר כל הניצוצות, ע"י בחי' בית שהוא בחי' תיקון הרגלין, שדייקא שם הוא עיקר הבירור, ועי"ז אין מתקנים את החורים שבשק, ואע"פ שמתענים ומסנפים עצמם אבל החורים שבשק לא נהיים מתוקנים, היינו שהניצוצות לא מתבררים, ועי"ז "עוד היום גדול", שמתארכת הגלות מאוד, אבל אעפ"כ "השקו הצאן ולכו רעו", שתשתמשו בינתיים עם מה שיש לכם, ובזה תנסו להשקות את הצאן-קדשים, הבנים והתלמידים, ולכו רעו אצל כל מנהיגי ישראל לקבל מכל אחד נקודתו הטובה, כי באמת אסור לחלוק על אף אחד, וצריך לקבל מכל אחד נקודתו הטובה, וגם בינתיים שאין יודעים מהצדיק האמת, עכ"פ בוודאי יש לנסות לקבל מה שיש, כי אעפ"כ יש בהם הרבה טוב, אבל סו"ס לשלימות א"א לבוא מזה, ויאמרו לא נוכל עד אשר יאספו כל העדרים, כי גם החידו"ת האלו הם רק כשמתאספים אצל הרועים והמנהיגים שאזי השי"ת מרחם על עמו ומשפיע חידו"ת להמנהיגים, אבל "וגללו את האבן", שאז יכולים לשאוב קצת, אבל אח"כ חוזרת האבן למקומה, שיעצה"ר חוזר למקומו, ואינם יכולים למצוא עצה לנפשם בכל ההסתרה שעוברת עליהם, שהוא בחי' רגלין, ובזה כבר התעוררו באיזה בחינה של אתערותא דלתתא, שכבר הבינו מה

במחשבה דקובה, גם בני התורה שקדמה לעולם, גם כי נפשות אלו הם מבחינת שנים קדמוניות ולא מהדורות האלו בכלל [כמבואר כ"ז בליקו"ה שם], כי באמת עמ"י מושרשים במקום גבוה מאוד, ועי"ז יכולים להמשיך השגת אלוקותו יתברך אף למטה למטה להמדרגות הפחותות ביותר בבחי' רגלין.

מחרן אנחנו

ואזי פגש את רועי הצאן שרוצים להשקות את הצאן מבאר הדעת של התורה, ושאלם "אחי מאין אתם", הלא אתם אחי ואיך נפלתם להיכן שנפלתם, "ויאמרו מחרן אנחנו", שמתגבר עלינו חרון אף ודינים, בחינת ההסתרה הנ"ל שיש במקום הרגלין שהוא בחינת אסתה, "ויאמר להם הידעתם את לבן בן נחור", היינו האם אתם מקורבים לבחינת לבן, שהם המנהיגים שיש בהם אחיות המדמה, ומחמת זה הם עדיין בני נחור, כי הם בבחינת החרון אף והמרירות, כי אינם מגלים אלוקותו יתברך בבחי' בית, רק בבחי' הר ושדה, בבחי' אבימלך שהוא בחי' שמתענים ומסנפים עצמם, אבל לא תקנו החורים שבשק ע"י בחי' בית וכמבואר בפנים, וממילא הם בבחי' חרון אף ודינים, כי לא המתיקו את הדינים שהוא בחי' הגאולה הנ"ל כמבואר בפנים, ולכן הם בני נחור, ולכן שאלם יעקב האם אתם מקורבים למנהיגים כאלו, וא"כ לכן אתם בחרון אף ודינים, "ויאמרו ידענו והנה רחל בתו באה עם הצאן", היינו שבאמת אנו מקורבים למנהיגים כאלו שאינם מלמדים איך להמתיק את ההסתרה ולגלות גם שם את הרוח דקדושה, אבל הרי הם מגלים חידו"ת נפלאים, שהנה רחל בתו באה עם הצאן, שמגלים חידושים נפלאים [כי באמת אותם שהם בבחי' הר ושדה הם ג"כ מגלים חידושים נפלאים, אבל אין לזה כח לקרב את האדם להשי"ת באמת, ולעזור לו גם במקום ההסתרה והרגלין, וכמבואר בסימן כח].

השלום לו

"ויאמר להם השלום לו", האם הוא מלמד אתכם דרכי השלום, לגלות אלוקותו יתברך גם לרחוקים ביותר, שהם בבחי' הרגלין וההסתרה שזה עיקר בחי' שלום, ורצה לעוררם בזה שיראו מה חסר להם, כי סו"ס בלא אתערותא דלתתא אי אפשר, וע"כ ניסה לגרום להם שיבינו מעצמם שהם צריכים להתקרב אליו שהוא ילמד אותם את דרכי השלום, אבל הם

עבודת היום // סדר היום לאור תורה זו

קריאת שמע שעל המיטה

ובתחילת הלילה מתגברת ההסתרה ביותר, ואז עיקר העבודה הוא לבטל שכלו באמונה פשוטה, לידע שעיקר גדולת הבורא יתברך הוא דייקא מהמקומות האלו כשעולה מהם האמונה, שכל זה הוא בחי' קריאת שמע שעל המיטה, שמכריזים על האמונה הפשוטה גם בעת חשכת לילה.

קימת הצות

ואחר כך בחצות לילה מתחילה להאיר בחי' רוח הצדיק שמאיר בבחי' ידן ורגלין, וע"כ אז

הלילה הוא זמן התגברות ההסתרה שהוא בחי' רגלין

הנה הלילה בכללותו הוא בחי' התגברות ההסתרה, שהוא בחי' רגלין, בחי' אסתה, המבואר בפנים, ואז עיקר העבודה הוא בבחי' בית, לעבוד את השי"ת בפשיטות בעבודות של בחי' בית, וע"כ בשעות הלילה האדם על פי רוב נמצא בביתו, כי אז עיקר העבודה היא בבחי' בית, [וע"כ יעקב אבינו שהוא זה שהמשיך את התפילה בבחי' בית, הוא דייקא תיקן את תפילת ערבית שהיא בחשכת לילה].

מסוגל מאוד לקום משנתו, ולשבר את ההסתרה שהיא בחי' השינה, ולעסוק בתורה שהיא בחי' ידן ורגלין כמבואר בפנים, ומתחילה מתאבלים על חורבן בית המקדש ששם היה עיקר המקום שהאירה הארה זו, שלזה קרא יעקב אבינו בית לפי פשטות הפסוקים, כי שם בבית המקדש האירה הארה זו שעיקר כבוד השי"ת הוא דייקא מהרחוקים שהם בבחי' בית, וע"י האבלות והצער על חורבן בית המקדש ממשיכים הארה זו, ואז כשזוכים לעסוק בתורה מאירה הארה זו ביתך שאת יותר עוז.

ציצית

ואחר כך בהאיר אור יום אזי מתחיל להתגלות ההסתרה ולהאיר יותר ויותר הארה זו של רוח הצדיק שמאיר בידין ורגליו, וזה בחינת ציצית שנכנסים עמה אף למקומות המטונפים וכמו שמאריך בזה מוהרנ"ת (בהלכות ציצית הלכה ב, אות ג), והיינו כי זה מאיר אף בבחינת רגליו, לידע ולהודיע שעיקר כבוד השי"ת הוא דווקא כשמתקרבים אליו הרוחקים, וכשאדם נמצא במקומות רחוקים, ע"י שאדם נזכר דייקא שם בהשי"ת שזה בחי' הציצית.

תפילין של יד ותפילין של ראש

וזהו בחינת תפילין של יד ותפילין של ראש, כי תפילין של יד הוא כנגד בחי' הארת הידין, ועל כן מניחים אותו כנגד הלב, כדי להמשיך הרוח חיים אל הלב, ותפילין של ראש הוא בחי' הארת הרגליו, כי הארת הרגליו היא הארה גבוהה יותר מהארת הידין וכמבואר בפנים,

ומחמת שהיא הארה גבוהה כל כך, יש בכחה להאיר למקום הנמוך ביותר שזה בחי' פנימיות התורה שמאיר גם לתכלית ההסתרה והחושך שהוא בחי' רגליו, וזה בחי' תפילין של ראש שהוא בחינה גבוהה יותר מתפילין של יד, שהוא בחי' הארת הדעת שנמשך אפילו למקום ההסתרה והרגליו.

ויעו' בדברי מוהרנ"ת (ליקוטי הלכות, ערב הלכה ב אות ד): "כי הבגדים והמנעלים הם דברים גבוהים מאד והם בבחינת שמירה של האמונה בסוד החש"מל כידוע, והם נמשכים מבחינת הרוח שבלב, שהוא בחינת רוח הצדיק הנ"ל, כי מבחינת הרוח שבלב שמתחיה את הידים והרגלים ומכניע הכפירות ומאיר את האמונה כנ"ל, משם יוצא בחינת ההארה לחוץ בבחינת בגדים בבחינת חש"מל כדי לשמר את האמונה שלא תהיה נפגמת על ידי הסטרא אחרא, חס ושלום, ומחמת שעקר השמירה צריכין ברגליו כנ"ל, על כן שם צריכים מנעלים שהם שמירה

יתרה. שלא יהיו נכשלין הרגליו בכפירות, חס ושלום, שהם בחינת נטוי ורגליו, בחינת כשלוף הרגליו, כי המנעלים הם בחינה גבה מאד ושרשם ממקום עליון מבחינת הרוח שבלב כי בינה לבא ומשם בחינת הבגדים בסוד החש"מל והמנעלים כי נעל בגימטריא קנ"א וכו', כמובא בכתבים בבחינת תפילין כך מנעלים, ועל כן מברכים עליהם ברכה מיוחדת, "שעשה לי כל צרכי". ועל כן הזהירו עליהם רבותינו זכרונם לברכה מאד, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, לעולם ימזר כל מה שיש לו ויקח מנעלים לרגליו. כי עקר לשמר את האמונה ועקר הוא לשמר את הרגליו כנ"ל. וזה בחינת מנעלים שהם נמשכין מהרוח שבלב דנשיב ברגליו ומשם יוצאין המנעלים שהם שמירה להרגליו כנ"ל, וכל זה הוא בחינת הארת התפילין וכמבואר בלשונו שזה בחינת כתפילין כך מנעלים, וכמו שמתבאר ג"כ בליקוטי מוהר"ן (סימן לה אות ט) יעו"ש.

הערות ביאורים // פניני הערות וביאורים לפי סדר מהלך התורה

עקר גדלתו יתברך כשגם הרחוקים יודעים ממנו יתברך כנ"ל.

הר שדה ובית

בזה יורד רבינו לעיקר הנקודה שהיא עיקר בחינת הדין וההסתרה שיש בעולם, שנראה כאילו א"א להתקרב להשי"ת, מחמת שמחפשים לבוא לבחינת הר ובחינת שדה, שהוא בחינת אהבה ויראה, והאדם הוא רחוק מזה, ע"כ נראה לו שאין לו שייכות לעבודת ה', כי באמת הדרך של ההתחלה בעבודת ד', שעי"ז גם הרחוקים יכולים לידע מגדולתו של הקב"ה, הוא רק ע"י בחינת בית, דהיינו למצוא את ד' בתוך הבית של האדם, בתוך כל ענייני העוה"ז, וזה ע"י בחינת תורה שהוא בחינת יעקב, כי אברהם ויצחק המשיכו בעולם בחינת הר ובחינת שדה, שהוא בחינת אהבה ויראה, כי באמת זהו העיקר בעבודת ד', והאדם צריך להשתדל לבוא לזה, אבל הדרך לבוא לזה הוא רק ע"י בחינת בית שהוא בחינת תורה, ועי"ז יבוא אח"כ לאהבה ויראה.

כי אברהם גילה אלוקותו בעולם באופן של אהבה עצומה והשתוקקות נפלא שזהו בחינת הר, שעולים להר ועי"ז מתקרבים כביכול להשי"ת כי שם הוא מקום שרואים רק את השי"ת, ואין רואים את כל ענייני העולם, אדרבא עומדים קרוב יותר להשי"ת, למעלה מכל מציאות העולם, ויצחק המשיך את השגת אלוקותו יתברך יותר, לבחינת שדה שהוא בחינת יראה, שהוא דבר מושג יותר לבני אדם, היינו לחיות עם המציאות הפשוטה הזאת שהשי"ת רואה אותי כל הזמן, בבחינת "באר לחי רואי" שכתוב ביצחק, היינו שחי החיים רואה אותי כל הזמן שזהו בחינת יצחק, וזה בחינת שדה שהוא מקום עבודה, שזהו בחינת יראה בחינת עבודה.

אבל יעקב גילה בחינת בית, שהוא מציאות גילוי אלוקותו בזה העולם דייקא שהוא בחינת בית, וזה ע"י התורה [כמו שמתבאר בהמשך המאמר שעיקר בחי' הארת הידין והרגליו הוא

מהדין והגאווה, ומתחיל לחיות חיים טובים, חיים של ריקודים ושמחה.

יתרו

ורבינו מביא בזה הדוגמא של יתרו שהוא היה בחינת האדם הרחוק ביותר, שעבד כל הע"ז שבעולם כמובא בחז"ל, ודייקא על ידו אתייקר שמה עילאה, וק"ו לכל אחד במקום שהוא, ויש לרמז בזה עוד שבחינת יתרו הוא מה שאדם מרגיש מיותר בעולם, אבל באמת דווקא ממנו אתייקר שמה עילאה.

ג. ולעכ"ם אי אפשר להם לידע גדלתו של הקדוש ברוך הוא כי אם על ידי בחינת יעקב, כמו שכתוב (ישעיהו ב): "בית יעקב לכו ונלכה באור ה'", כי הוא גלה אלקותו של הקדוש ברוך הוא יותר משאר האבות, כי אברהם קראו הר ויצחק קראו שדה (פסחים פח), וישדה הוא יותר משג ונצרך להעולם מהר, ויעקב קראו בית שהוא מקום ישוב לבני אדם יותר משדה, הינו שיעקב קרא את מקום הבית המקדש, שהוא מקום התפלה, בית, שהוא מקום ישוב לבני אדם, כי העלה את התפלה מהר וישדה לבחינת בית, שיש בו תפיסה לבני אדם יותר מהר וישדה, כי בבחינת בית יש גם לעכ"ם השגה כמו שכתוב (ישעיהו נ"א): "כי ביתי בית תפלה יקרא לכל העמים" וכשהוא בבחינת בית כדן אתייקר שמה עילאה כנ"ל.

וזה פרוש: (תהלים מ"ח): "גדול ה' ומהלל מאד", כלומר אימתי גדול ה' כשהוא מהלל מאד, מסטרא דמותא, שהוא בחינת עכ"ם [כמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (בראשית רבה ט) על פסוק (בראשית א): "והנה טוב מאד" "מאד" זה מלאך המות], כשהוא מהלל מהם, אזי הוא גדול, כי הוא עקר גדלתו, ואימתי הוא מהלל מהם? "בעיר אלקינו הר קדשו", דהיינו כשבחינת הר נעשה עיר אלקינו, שהוא ישוב בני אדם, בחינת בית, שהוא משג יותר מהר וישדה, דהיינו כשמעלין את בחינת התפלה מבחינת הר לבחינת עיר ובית שאז יש גם לעכ"ם השגה כנ"ל, אז דיקא גדול ה' כי זה

נקודה בפרשה

// הרב אליהו עטיה שליט"א

"וַיִּזְרַח לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ" - לרפואתו מצליעתו, וקשה הרי ודאי רפואתו היתה ע"י נס ומה הוצרכה הקדמת השמש

"וַיִּזְרַח לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ כַּאֲשֶׁר עָבַר אֶת פְּנוּאֵל וְהוּא צֹלַעַע עַל יָרְכוֹ" (בראשית לב, לב). ופירש"י וז"ל: ומדרש אגדה וזרח לו לצרכו, לרפאות את צלעתו, כמה דתימא (מלאכי ג, כ) "שֶׁמֶשׁ צִדְקָה וּמִרְפָּא בְּכַנְפֶיהָ", ואותן שעות שמהרה לשקוע בשבילו כשיצא מבאר שבע, מיהרה לזרוח בשבילו, עכ"ל. והנה בגמ' בסנהדרין (דף צה-), מובא: כתיב וַיִּזְרַח לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ, וכי לו בלבד זרחה? והלא לכל העולם כולו זרחה! אלא אמר רבי יצחק: שמש שבא בעבורו זרחה בעבורו. והנה מפשטות הגמ', מבואר שהשמש ששקעה בשבילו מוקדם כשבא לבית אל, היא עתה הקדימה לזרוח בשבילו. כדי להשלים את השעות שהפסידה בזה ששקעה קודם, כלומר שהלילה פרע ליום חזרה את השעות שהפסיד היום מחמת ששקעה השמש קודם זמנה, עתה החזיר הלילה את השעות ליום, בזה שזרחה השמש מוקדם יותר.

אמנם לא מבואר מדוע זרחה לו השמש קודם לכן, ועל זה רש"י פירש בפרשתנו שהטעם שזרחה לו קודם הוא בשביל לרפא אותו מצליעתו, כי אחד שנגע המלאך בכף ירכו נעשה צולע, וע"י שזרחה לו השמש התרפא. ובזה חיבר רש"י את ביאור הגמ' עם ביאור המדרש, כי במדרש (בראשית רבה עה, ה), כתוב: וַיִּזְרַח לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ וְגו', אמר ר' ברכיה ולמי לא זרחה השמש, אלא "לו" - לרפואתו אבל לאחרים - אורה, ע"כ. ומפשטות לשון המדרש לא משמע שזרחה לו השמש קודם הזמן, דא"כ היה מתרץ המדרש, שהסיבה שנאמר תיבת "לו", כדי ללמד לנו שבגללו זרחה השמש קודם הזמן, ואילו המדרש מבאר שהסיבה שנאמרה תיבת "לו" לחדש לנו שהשמש היתה מרפאה לו, ואילו לאחרים רק זרחה להאיר.

רק שרש"י חיבר את שני הפירושים של חז"ל לפירוש אחד, כי "אלו ואלו דברי אלהים חיים", והביא את הגמ'

בתורה ומוכן מכללות המאמר שזה עצמו עיקר בחי' בית], כי בכל דבר יש רצון השי"ת, מצוות והלכות פשוטות, וזה שייך לכל אחד ואחד לעשות איזה רצון ד' ששייך כאן, שזה בחינה אחת בתורה, בחינת התורה הנגלית, וכשמתבונן מעט בפנימיות הדבר שהוא בחינת הדעת של התורה, ויודע ומאמין שפעל דברים גדולים, עי"ז יכול להיכנס לשמחה נוראה ועצומה, שזה בחי' הנסתר שבתורה, וזה עיקר הרוח שנמשך בידין ורגלין וכמבואר בהמשך המאמר שצריך לקחת את המעשים הפשוטים ולטבול בקצת דעת של פנימיות התורה, ששניהם הם בחינת תורה [וכמבואר בביאור הרבב"ח], ועי"ז יכול כל אחד להתקרב להשי"ת ממקום שהוא, אפילו אם הוא רחוק ביותר.

תפילה בבחינת בית

ואמנם רבינו קורא לזה "תפילה בבחינת בית", כי עיקר האופן והדרך להכניס את כל בחינת הבית לעבודת ד', הוא בעיקר ע"י התפילה, שמתפלל על כל דבר ודבר, ומשיח לבו לפני השי"ת על כל מה שעובר עליו בבחינת בית, בבחינת חיי היום-יום, ומודה על מה שזכה, ומבקש על מה שלא זכה, עי"ז זוכה להכניס את השי"ת ולגלות אלוקותו גם בבחינת בית, ועי"ז יכול לזכות גם לבחי' בית של התורה שהוא בחי' הארת ידן ורגלין וכנ"ל.

בית תפילה יקרא לכל העמים

וזה מה שמביא רבינו הפסוק של "כי ביתי בית תפילה יקרא לכל העמים", שע"י התפילה בבחינת בית, היינו שאת כל ענייני הבית שעוברים עליו מכניס בתוך התפילה, עי"ז יש אפשרות לכל העמים להתקרב להשם, היינו לכל בחינות הרחוקים.

בית יעקב לכו ונלכה באור ה'

וזהו "בית יעקב לכו ונלכה באור ד'", כי ע"י שנכנסים לבחינת בית יעקב, עי"ז מתחילים לקבל רוח חיים וחיות, שזה בחי' "לכו ונלכה", שמתקדם בעבודת ד', וכן הוא מרמז על ריקודים שהוא בחינת הליכה, ועכ"פ עיקר העניין הוא הרוח חיים שבא ע"י בחינת יעקב.

גדול ה' ומהולל מאד בעיר אלקינו הר קדשו

וזה "גדול ד' ומהולל מאוד", שעיקר מה שמהולל הוא מסטרא דמותא, היינו מהרחוקים, ובאמת איתא בחז"ל "מאוד זה המות, מאוד זה שינה", היינו כל בחינת הנפילות והירידות וכו', ודייקא שם כשאדם מתחזק להתקרב להשי"ת מתוך שמחה וחיות, אזי מתייקר שמו עילאה על ידו דייקא.

ומבאר רבינו שאימתי "גדול ד'" כשהוא "מהולל מאוד", מסטרא דמותא היינו מהרחוקים כנ"ל, וזה נעשה כש"עיר אלקינו הר קדשו", היינו כשההר נעשה עיר, שלכל אחד יש אפשרות להיכנס לזה, ובחי' עיר הוא בחינת כללות הבתים של העיר, ומרמז דייקא לעפר הבית שזהו מציאות העיר עצמה שהיא אמנם כוללת את כל הבתים, אבל העיר עצמה כשמתייחסים אל נקודת העיר, הכוונה בעצם לקרקע של העיר שהוא בחי' העפר, שזה החלק הגשמי ביותר של הבית, ודייקא מזה כשמתחיל להתבונן, שזה עיר אלוקינו, שהרי השי"ת שורה שם, וכאן דייקא אפשר להתקרב אליו יתברך, שזהו בחינת התפילה בבחינת בית וכנ"ל, ועי"ז יכולים כולם להתקרב להשי"ת. ■

קשה איך מיד זרחה לו השמש כשהוא עבר את פנואל - ששם נלחם עם המלאך כמו שכתוב (שם, לא) וַיִּקְרָא יַעֲקֹב שֵׁם הַמָּקוֹם פְּנִיאֵל כִּי רָאִיתִי אֱלֹהִים פְּנִים אֶל פְּנִים וַתִּנְצַל נַפְשִׁי, הרי יש בין עלות השחר לזריחה זמן ארוך של 72 דקות. אלא מוכרח שהקדימה השמש לזרוח מיד בעלות השחר, ולא המתינה כדרכה 72 דקות בין עלות השחר לבין הזריחה, וכל זה כדי למהר לרפא את יעקב מיד.

אלא שעדיין קשה, הרי ודאי הוא נס ופלא שזריחת השמש תרפא את החולה, והרי כמה אנשים צולעים יש בעולם, ואף שזורחת עליהם השמש לא מתרפאים מהצליעה שלהם. ונראה לבאר ובהקדים את דברי רבינו בלקוטי מוהר"ן (תורה פ"ה), וז"ל: יש שני מיני צִדְקָה, יש צִדְקָה שְׁעוֹשִׂין בְּיַמֵּי הַחַל, וצִדְקָה שְׁעוֹשִׂין בְּשַׁבַּת קִדְשׁ. וצִדְקָה הוּא בְּחִינַת שְׁמֶשׁ, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (מלאכי

בסנהדרין שהשמש זרחה לו קודם הזמן, רק שלכאורה קשה בשביל מה זרחה לו השמש קודם הזמן, ועל זה מביא רש"י את דרשת חז"ל במדרש, שנעשה כן כדי למהר לרפא אותו, כדי שלא יסבול אותו צדיק מצליעתו עוד זמן עד הזריחה הרגילה של השמש, ולכן הקדימה לזרוח.

עוד נראה להוסיף בזה, כי הנה לעיל כתוב בפסוק (בראשית לב, כה) וַיִּזְרַח יַעֲקֹב לְבַדּוֹ וַיֵּאבֶק אִישׁ עִמּוֹ עַד עֲלוֹת הַשָּׁחַר, ומבואר שכבר היה עלות השחר בזמן שעוד נאבק עם המלאך, ואז התעכב עם המלאך מעט כמו שכתוב וַיֵּאמֶר שְׁלַחֲנִי כִּי עָלָה הַשָּׁחַר וַיֵּאמֶר לֹא אֶשְׁלַחְךָ כִּי אִם בְּרַכְתָּנִי, ומיד כתוב וַיִּזְרַח לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ כַּאֲשֶׁר עָבַר אֶת פְּנוּאֵל. והנה לכאורה קשה, הרי אנחנו יודעים שיש בין עלות השחר לזריחת החמה שעה וחומש - היינו 72 דקות, והרי את המלאך שחרר יעקב מעט זמן אחרי עלות השחר, וא"כ

פרק ב

נחמן מנסה להציל את המצב "יש לי את המספר של 'טוביאס' שכבר נמצא כאן בבלארוס ואולי יש לו מושג, שמעתי שגם הוא רוצה להגיע לגומל". שיחת טלפון קצרה הסתיימה באנחת רווחה "אההה, מלון פרדייז", גחנתי לנהג והכרזתי בחיתוך אותיות "הוטל פרודייס", בעצביו כי רבו לאט הבלארוסי לתוך המכשיר שלו "הוטל פרודייס", על המסך עלה תרשים נסיעה ובתחתית נרשם - **7 до минут места назначения** שיערתי שהמשמעות היא שבע דקות הגעה ליעד.

18:42 אחרי צהריים

אחר שבע דקות, הנהג הגיע למקום הומה אדם בצורה חריגה וחונה מול מדרכה בהמתנה שהנטל - קרי אנתנו - נסתלק מרכבו, אחר תשלום מלא כמובן. נשארנו לשבת תמהים לאן הגענו? מספר בנייני ענק סביבנו, מספר לא מבוטל של אוטובוסים רגילים וחשמליים, המוני אנשים ממהרים, כמה מוניות משונות חונות לצידנו, ואיפה המלון???

לפענח מי זה ועל מה זה, והנה ילד מהחידוד שאני מלמד בו קורא לעברי ומנופף לי לשלום. 'אהההה' נפלט לי, מרץ נסך בידי הלופתת מזוודה.

צעדתי גל ושמח בלבבי מה לי 'פרודייס' מה לי מלון אחר, העיקר להיות עם יהודים. אני מסמן לו 'איפה הכניסה למלון?' הוא מצביע תחתיו ומסמן 'כאן'.

התיישתי כבר להתייחס למבטי העוברים והשבים שמימיהם כנראה לא ראו יצורים נוחתים מהחלל עם בגדים שחורים + זקנים + כובעים משונים + וצועקים ברחוב לילדים בחלונות, ומיהרתי לאתר את פתח המלון.

כשכמעט נלאיתי למצוא את הפתח, בתוך ים הדלתות שבחזית הבניין, ראיתי את הילד החמוד אץ לעברי בעליזות מאחד הפתחים והזדרזתי לעברו, שמח לראותו כמו שמעולם לא שמחתי... ונכנסנו למלון.

18:50 כמעט ערב

הפקידה בקבלה הסתכלה לעברינו ואז לצדדים, מבקשת מפלט, נעמדנו ליד הדלפק והסתכלנו לצדדים, מאיפה מתחילים? איך מזמינים חדר כשכל הידע שלנו ברוסית מסתכם בפנטומימה

"וי הוטל?" פניתי לנהג שבתגובה סימן לאחור לאיזה בניין ענק. מפלס המצב רוח של הדרייבר החל להתחמם על ההתענגות המיותרת שלנו במושב רכבו והוא פתח בסערה את דלת הנהג והחל להוציא את המזוודות. פניתי לנחמן וחיליק ואמרתי בואו נצא ונראה מה לעשות.

מהכביש ניסתי לקרוא את הכתוב על הבניין שסומן ע"י הנהג ובאותיות קידוש לבנה רוסיות אנגליות ועוד שפה לא מזוהה נרשם 'הוטל - הוטל - הוטל', אני ניצב מסתפק הזהו 'פרודייס'? אבל זמן לברר לא היה, והנהג ססיים לשלוף את זעמו והמזוודות הושיט את ידו לקבל את המגיע לו. ברצוני לבצע אימות שאלתי "הוטל פרודייס? דא?" והוא כלולב נענע בראשו "דא, דא, פרדייז".

שילמנו. תפסנו את המזוודות בידיים. התלבטנו לרגע. ובצעדים מהוססים השתרכנו לעבר המלון.

"הרב, הרב", נשמע קול זועק מאן שהוא, "הרב - - -", אני נושא עיני אל מקור הקול, והנה מאחת הקומות העליונות של המלון מוציא ילד את ראשו מהחלון וזועק לעברי, אני מנסה

זמן שליטת החיצונים, ועיקר שליטתם הוא שאין מניחים לאדם ללכת בדרכי ה', ע"ש. וכפי זה, מה שאמר הכתוב (בראשית לב, כו) "וַיַּעַבְדְּ בְּכַף יָרְכוּ וַתִּקַּע כַּף יָרֵךְ יַעֲקֹב בְּהַאֲבָקוֹ עִמּוֹ", פירושו, כי שרו של עשו הוא הס"מ, שהוא השטן - היינו החיצונים שאין מניחים לאדם ללכת בדרכי ה', ולכן בהאבקם עם יעקב - בחינת עם ישראל, נקעו את ירכו כדי שלא יוכל לילך חס ושלום בדרכי ה'. אולם מיד בכניסת שבת מתקיים הפסוק הנאמר במזמור שיר ליום השבת (תהלים צב, י) "כִּי הִנֵּה אֵיבֹיֶךָ יֹאבְדוּ וַתִּפְרְדוּ כָּל פְּעָלֵי אֱוֹן", והחיצונים נפרדים אז מישראל, ונעשה רפואה לרגליו. וזהו שמבאר רבינו, שהשמש שזרחה ליעקב היא השמש של שבת, כי שבת מבטלת את שליטת החיצונים, וממילא נעשית רפואה ליעקב. ■

'אמת', כמו שכתוב (מיכה ז, כ) "תִּתֵּן אֶמֶת לְיַעֲקֹב" משך את כח השמש לרפא אותו מצליעתו, כי משך כח השמש שתהיה לעתיד לבוא, שהיא יש לה את הכח לרפא.

ולפי זה מיושב ביאור חדש בשאלת הגמ' והמדרש, "וַיִּזְרַח לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ" וכי לו זרחה הרי זרחה לכל העולם. והשיב המדרש: אלא "לו" לרפואתו אבל לאחרים אורה, ע"כ. ולפי דברי רבינו נראה לבא, שהכוונה בעומק דברי המדרש, שלכל העולם זרחה שמש רגילה שהיא לאורה, אבל ליעקב אבינו זרחה השמש של לעתיד לבוא שעליה נאמר (מלאכי ג, כ) "שֶׁמֶשׁ צִדְקָה וּמְרִפָּא בְּכַנְפֶיהָ", וזה השמש שזרחה "לו" לרפואתו.

עוד יש לבאר על פי התורה הנ"ל בתחילת, ששם נתבאר: שבימי החול הוא

ג, כ) "שֶׁמֶשׁ צִדְקָה" וכו'. וצדקה שעושים בימי החל, הוא כנגד שמש שבזמן הזה. וצדקה של שבת שהוא מעין עולם הבא, היא כנגד שמש העתידה להתחדש לעתיד לבוא, שהוא כאור שבועת הימים. ושמש שהוא בחינת צדקה, הוא נותן פח לבחינת רגלין, שנאמר (תהלים פה, יד) "צִדְקָה לִפְנֵי יְהוָה", הינו שצדקה עושה לו הליכה. וגם נאמר (בראשית לב, לב) "וַיִּזְרַח לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ", ופרש רש"י: 'לו' לצרכו, לרפואתו מצלעתו, עכ"ל.

ומבואר בדבריו הקדושים שרק בחינת שמש שהיא לעתיד לבוא, היא זו שיש לה את הכח הגדול הזה לרפא, עד שיכולה לרפא צולע מצליעתו. ומבואר שם בתורה לעיל, שכדי למשוך בחינת של 'שבת' צריך בחינת 'אמת', כי שבת היא בחינת 'אמת', שהרי מצינו שאפילו עם הארץ ירא לשקר בשבת (ירושלמי דמאי פ"ד ה"א). ולכן יעקב שהיתה בחינתו

הוטל פרדיז

"איפה מנחה?"

"אצלינו בקומה. אתה תראה כבר, עשינו במסדרון כמו בית כנסת כזה, סגרנו אותו עם ווילון".

כ"א אלול, 19:00, ארבעים דקות לפני השקיעה

פתחנו את הדלת ששלט מוזהב הודיע כי מספרה 506 ולעינינו נגלה חדר קטן עם שני מיטות, על כל מיטה מצעים, כרית ושני מגבות, בפינת החדר מיני מקרר, מתחת לחלון ענק בחזית ניצב שולחן עץ צר ופשוט, ועליו שני כוסות חרס קטנות יושבות על צלחות תואמות ומתחתם מפיות לבנות.

בתחילת החדר קיימת דלת נוספת, שבתוכה מקלחת קטנה עם מחיצה מזכוכית בינה לבין השירותים, ועל מתלה קטן בתוכה ניצבים מספר שקיקי סבון ובקבוקון נוסף.

נפלנו על המיטות בחדר. מעט מנוחה אחרי יממה של נסיעה ותלאות משונות. מזדרזים להתמקם שלא לאחר את תפילת מנחה. "איפה תישן חיליק?" שאלתי, הוא העדיף לא לשלם על מיטה, "על הרצפה, אל, אל תדאג", טוב לא דואג.

ירדנו לתפילת מנחה בקומה 4.

המשך יבוא בעזרת השם

אונים. ואז הציל את המצב אבא של נחמן - רועי שירד אף הוא לקבלה באותם רגעים לקבל את האורחים החדשים מארץ הקודש.

"מה העניינים? שלום הרב", לחצנו ידיים והסברתי לו במה אנו מעוניינים.

רועי פנה לפקידה בלשון מטובלת בבליל שפות + פנטומימה נחרצת + חפצי עזר ותמונות שנכחו בחדר על מבוקשינו. השיחה התחלקה בערך כך, הטרוניות בעברית, העצמים באנגלית, והשיח ברוסית מפונטממת...

כשסוף סוף קלטה במה אנו מעוניינים, הושיטה לעברינו מפתח שאליו מחובר מחזיק מעץ בגודל של כ-10 סנטימטרים בצורת קונוס עבה שרשום על גבה 506, וביקשה מאיתנו את הדרכונים.

רועי שהושיט לה את הדרכונים סינן לעברינו, "מה עובר עליכם, ביקשתם חדר של שניים ואתם מביאים לה שלושה דרכונים???" תחליק את זה, ככה עדין, בלי רעש - קירב באיטיות דרכון אחד לכיווני - אל תעשה טעויות".

"ברוך ה', מזל טוב, ברוכים הבאים", גרר רועי את מזוודותינו לעבר המעליות, "אתם קומה אחת מעלינו אנחנו בקומה ארבע ואתם בחמש. יאללה תעלו, הרב, אנחנו מחכים לכם. עוד עשרים דקות מנחה".

רחבה, שבשעות האחרונות שבהם שהינו בבלארוס הוברר שהתושבים כאן מתקשים להבינה...

"נחמן - אמרתי לילד - יש איתכם מישהו שיוודע אנגלית?" נחמן הינהן ופנה לאחור להזמין מעלית. התרווחנו על הספות שבחדר הקבלה, איזה סייעתא דשמיא, ברוך ה'.

תוך כדי המתנה למתורגמן האזנו לפירוט רחב אודות חדרי המלון מנתן הקטן - אחיו של נחמן.

התברר שיש שני סוגי חדרים, חדר עם שני מיטות. וחדר יותר גדול עם מיטה גדולה וספה גדולה ונפתחת שגם עליה ניתן לישון. הסוג הראשון והקטן יותר עולה 62 רובל ללילה והיותר גדול 72 רובל. נשמע נחמד. אבל פיננו וידינו כבולות לשכור עדי יבוא המתורגמן הגואל.

נחמן חזר עם בחור נמרץ עם פאות מתבדרות ברוח למרגלות כיפה ענקית שהושיט את ידו ל'ברוכים הבאים'. הבחור התחיל להסביר איזה סוגי חדרים יש וסוכם שאנו מעוניינים בחדר הקטן של ה-62 רובל. "ואיך תישנו שם שלושתכם?" חייכנו "נסתדר".

הבחור התחיל להסביר לפקידה באנגלית על החדר שאנו מעוניינים, והתברר שגם אנגלית זה לא הצד החזק שלה... פקידה במלון... חשנו חסרי

עד עלות השחר

אם מחושך כזה יתקדש שמו של השם יתברך באלף אלפי וריאציות?"

והפיתוי להביא לקב"ה אור ממקומות הכי חשוכים, עוד יותר חשוכים, היה כל כך גדול, שאדם לא עמד בזה.

אז אם באמת הוא עשה לשם שמיים, מדוע מכונה המעשה 'חטא אדם הראשון'? מה היה החטא שלו?

החטא הוא שאפילו אם אתה רוצה הכי הכי לשם שמיים, אסור בחטא.

אנשים יכולים לטעות שאם הם ייפלו באיזה מקום, אם הם יחטאו, אם הם ירדו לכל מיני מקומות, הם יוכלו להביא משם ניצוצות קדושים. אבל התורה אמרה מתי אסור ומתי מותר.

אדם הראשון היה צריך להיות איש תם, לצמצם את עצמו ולהישאר בגבול שהקב"ה ביקש ממנו. להיות בתמימות ולהגיד: "נכון שזה יהיה מדהים, נכון שזו נשמעת המתנה הכי מדהימה שאני יכול לתת לו, אבל הוא אמר לי לא, אז לא".

בעדר של יעקב

יעקב אבינו, לעומת זאת, כן היה איש תם.

כידוע, נשמות ישראל זה משהו מאוד גבוה, עם ישראל עבר מהלכים של התהוות, של התגלות והתגבשות כאן בעולם. היינו צריכים לרדת למצרים ושם עברנו כור היתוך, לפני שיצאנו עם משה ועמדנו, כל שישים ריבוא נשמות ישראל למרגלות הר סיני, קיבלנו מהשם יתברך את התורה והפכנו לעם.

גבוהה, שכל מה שהם רצו זה להודות, להלל ולשבח את הקב"ה. הם ראו את האור. הם ראו מה זה שיש הקב"ה שברא עולם ומלואו ויצר את כל המציאות, והם פשוט יצאו מגדרם מרוב רצון לעשות משהו מתוך השמחה הגדולה הזאת שנגרמה להם מעצם זה שיש השם בעולם. הם חיפשו בכל כוחם כיצד להשיב לאהוב שכל הזמן משפיע עליהם מפלים של אהבה. איך אפשר להחזיר לו אהבה?

והנחש הערמומי בא ואמר: "אתם יודעים כיצד שמו של השם יתברך מתקדש? על ידי העולם. העולם, שמו מעיד עליו, שהוא מעלים. מעלים את אורו של הקדוש ברוך הוא. מאפשר בחירה בין טוב לרע, ועל ידי הנאמנות והציות לרצון השם, שמו מתקדש. "מן העץ אכל וברא את העולם", על ידי האיסור לא לאכול מן העץ, נברא עולם – נבראת מציאות העולם שיכול לקדש את שמו יתברך על ידי ההתגברות וההתמודדות בין הטוב והרע, המותר והאסור.

מה תגידו על כך, שאני יכול להראות לך סרט עוצר נשימה, לא עם כמה שעות של הימנעות מדבר אחד לכבוד השם, אלא עם ששת אלפים שנה של אינספור ניסיונות עוצרי נשימה? כרגע יש רק עולם אחד, ניסיון אחד וקידוש שם שמיים אחד. אני רוצה לעזור לך לברוא המון עולמות וכולם לכבוד השם. כולם לשם שמיים. בכולם תהיה מציאות של הסתרה מאוד גדולה וחושך מאוד גדול, אבל אתה מבין מה יקרה

יעקב אבינו רעה את צאן לבן, הוא ביקש את שכרו, לבן רימה אותו, והקב"ה עשה לו ניסים מחוץ לטבע, נהיו לו שישים ריבוא צאן. בצאן הזה נאספו שישים ריבוא נשמות ישראל לראשונה. יש בזה משהו מרגיע, תודו, להיות כבשה אצל יעקב. הוא היה רועה כזה מדהים ורחמן, הוא ידע מה הוא עושה, ואנחנו היינו בעדר שלו. כולנו היינו שם בתחילה

אנחנו נמצאות בפרשות של יעקב אבינו שהיה איש תם ויש לו דיבור מיוחד בשבילנו.

כדי להבין את זה, צריך להתחיל מאדם הראשון.

הקב"ה ברא את אדם הראשון, שם אותו בגן עדן לעובדה ולשומרה וציווה עליו שלא לאכול מעץ הדעת, שעות בודדות של ניסיון שלאחריהן הכול היה אמור להפוך לאור מאוד גדול ולמציאות מוארת ושלימה. בא הנחש ואמר לחוה: "את יודעת למה הקב"ה אמר לכם לא לאכול מעץ הדעת? כי מן העץ אכל וברא את העולם, הוא לא רוצה שתהיו כמוהו בוראי עולמות". וכך הוא פיתה אותה.

זה כזה טיעון ילדותי! זה נשמע לא הגיוני אפילו לאוזן של ילד קטן. מה זה אומר מן העץ אכל וברא את העולם? ומי ברא את העץ?

מה אשיב להשם

אדם וחוה היו נשמות כל כך גדולות ומוארות, עם השגה רוחנית כל כך

קו "המקורבים"
077-31-40-331

שמעו ותחי נפשכם

המשמעות הכלכלית של פכי השמן הקטנים האלה, היא כמו שמישהו שיש לו חמש מאות מיליארד דולר, ילך באמצע הלילה את כל הדרך חזרה כי נפלו לו עשרים סנט.

מה העניינים? עשרים סנט! אתה מולטי מיליארדר!

ולא רק זה, אתה מייצג את הקדושה ובעולם מתחוללת מלחמה קשה בין הקדושה לבין הטומאה ואתה הולך וחושף את עצמך לסכנה מאוד גדולה. אתה הולך בלילה יחידי וחוזר על עקבותיך, בשביל להביא כמה פכים קטנים, כשאתה יודע שכוחות האופל מחפשים אותך. מדוע?

לא מוותר על אף אחד

אומרים הצדיקים שבפכים הקטנים שיעקב חזר לקחת היו מגולגלות איזה-שהן נשמות, סוף הנשמות, סוף עם ישראל, הקצוות, שאפילו כבשים הם לא היו, אבל הם היו בפכים הקטנים. וצדיק, צדיק אמיתי שמבין מהו עם ישראל, לא מוותר על אף אחד אף פעם.

בשביל זה הוא חזר.

אחרי חטא העגל, השם אמר למשה: "הרף ממני ואשמידם", אכלה את עם ישראל ואוציא ממך עם חדש, יותר מבורר, יותר מתוקן. בתגובה, אמר משה רבינו את המשפט המדהים הבא, שחל על כל אחת מאתנו במלוא משמעותו. הוא אמר: "מוטב יאבד משה ואלף כמשה, ולא תינזק ציפורנו של הפחות מישראל".

הוא באמת אמר את זה! איפה המציאות שתהדהד לי את זה, שתגיד לי: את יודעת מי את?? משה רבינו מסר את נפשו עבורך. הוא הסכים למות ולהימחות ובלבד שלא יקרה לך כלום כי את קדושה ומיוחדת ומופלאה כל כך!!

הדיבור הזה היה בתחילת היותנו לעם, והיום, יותר משלושת אלפים שנה לאחר מכן, הגלות מהדהדת לנו את הקולות הכי הפוכים. אנחנו מוקפים דיבורים ומבטים שוללים ופוסלים, מבקרים ומגנים, מתנשאים ומעיפים... במערכת החינוך יש לפעמים הרגשה של קופסאות שימורים על פס ייצוא, אם יש קופסא שנפגמה, צריך פשוט

עלות השחר

לראשונה. יש בזה משהו מרגיע, תודו, להיות כבשה אצל יעקב. הוא היה רועה כזה מדהים ורחמן, הוא ידע מה הוא עושה, ואנחנו היינו בעדר שלו. כולנו היינו שם בתחילה.

פכים קטנים

כשיעקב עזב את לבן, הוא היה מאוד מאוד עשיה. הוא הלך עם משפחתו ועם כל רכושו, וכשהוא חנה בעבר הירדן, ליד נחל יבוק, הוא נזכר שהוא שכח פכים קטנים, וחזר בשבילם.

אבל עוד לפני כן - אומרים הצדיקים שמבינים מה שהם אומרים, למרות שאנחנו לא מבינים - כבר התחילה עבודת הבירור של נשמות ישראל ע"י האבות הקדושים. הפעם הראשונה שבה התקבצנו כולנו והתבררנו הייתה בתור כבשים בעדרו של יעקב אבינו.

יעקב אבינו רעה את צאן לבן, הוא ביקש את שכרו, לבן רימה אותו, והקב"ה עשה לו ניסים מחוץ לטבע, נהיו לו שישים ריבוא צאן. בצאן הזה נאספו שישים ריבוא נשמות ישראל

קו' חניכי הישיבות' - ברסלב:	
בני התורה חניכי-הישיבות המקורבים לאורו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א - 077-31-40-331	
שלוחה: 1	הודעות ועדכונים.
שלוחה: 2	לשמיעת חלק מהגליונות הנפלאים שע"י הקבוצה.
שלוחה: 3	1 - לשיעורים וכנסים שנמסרו למקורבים. הרב ישראל מאיר גלינסקי שליט"א: 3 - לשיעורים לפי נושאים \ על ליקוטי מוהר"ן. 4 - שיעורים משנת תשע"ט. 0 - לכל השיעורים אחרונים.
שלוחה: 4	1 - שיחת חברים \ הודעות מאזינים. 2 - להשארת הודעה למאזינים. 3 - לשלוחת הליכה עם תורה' - 'חבורת תמימי דרך'. 4 - למענה ויעוץ.
שלוחה: 5	סיפורי התקרבות ודאיונות.
שלוחה: 6	1 - פניני ליקוטי מוהר"ן על התורה. הרב שרגא זילברמן: 2 - שיעורים בליקו"מ. 3 - שו"ת ברסלב. 4\5 - שיעורים מכלל משפיעי אנ"ש. 6 - שיחות ומכתבי מוהר"א"ש. 7 - הוזה"ק בלשה"ק. 8 - דברי גדולי ישראל במעלת לימוד עמוד היומי בזה"ק.
שלוחה: 7	1 - שיעורים ברחבי הארץ. 3 - חברותות ברחבי הארץ. 2 - להשארת הודעה לביקוש שיעור או חברותא.
שלוחה: 8	1 - שירי ברסלב שורשיים. 2 - שירי ברסלב חדשים 3\4 - שירים כלליים. 5 - שירי 'דרשו'. 6 - תיקון הכללי בניגון. 7. נוסחאות התפילה של הימים הנוראים.
שלוחה: 9	1 - שידור חי.
שלוחה: 0	0 - הודעות קבועות ונחוצות. 1 - הצטרפות לרשימת התפוצה. 2 - להסרה. 3 - לקבלת 2 פרקי תהילים. 4 - השעה כעת. 5 - זמני היום. 6 - לקבלת מס' אישי למערכת. 9 - לתרומות באשראי (דרך 'קהילות).

חבורות ושיעורים למקורבים!

לדיווח על שיעורים ועוד נא להשאיר הודעה בקו 'חניכי הישיבות' – ברסלב, בשלוחה: 42

עיר	נושא השיעור	מגיד השיעור	יום ושעה	לפרטים
בני ברק	התחזקות	הרב שרגא זילברמן שליט"א	יום שלישי ב-8:30 בערב	בית הכנסת ברסלב רח' מימון
בני ברק	'תמימי דרך' הליכה עם תורה	לומדים בחבורה: חבורת חניכי הישיבות – ברסלב ב"ב	פעם בשבוע	0548487317
בני ברק קריית הרצוג	ליקוטי הלכות	לומדים בחבורה	מוצאי שבת בבית פרטי בשעה: 10:00	0548496139
בני ברק קריית הרצוג	שיעור התחזקות	נושא בפרשה	בכל ליל שבת מברכים	0548496139
בני ברק	התחזקות	רבנים שונים	יום שני בערב לבחורים	0548517128
בית שמש	לימוד לקוטי מוהר"ן	לומדים בחבורה	יום שישי בשעה: 11:00 בבוקר	0548528387

יצר הרע הביא את כל סוגי החיות של הסטרא אחרא והציע אותם ליעקב, ויעקב במשך כל הלילה, כשהוא כל כך לבדו, נשאר איש תם, הוא פשוט צעק צעקות נוראיות לקב"ה שיציל אותו.

בסוף היצר הרע פשוט זרק את כל הלבושים ואמר ליעקב: "תקשיב, אם תלך איתי, אתה תוכל לעבוד את השם בדרגה הרבה יותר גבוהה. הקב"ה ברא גם אותי, אני קיים כי יש השם בתוכי, בוא אליי, כנס בתוכי, תברר בי את שורש הרע והטומאה ותקדש את השם במדרגה הכי עמוקה ונשגבה בעולם!"

בדיוק הטיעון שאתו הפיל הנחש את אדם הראשון.

אבל יעקב אבינו לא נפל. יעקב לא הסכים לזוז מהמקום שלו ולא נכנע לשום טיעון. אפילו שהאחרון היה הקשה מכל. כשיצר הרע כבר לא מנסה להפיל אותו עם לבושים, עם טעמים, עם תאוות, עם כפירה, עם עבודה זרה, נגמרו השטויות. כוח הרע בעצמו בא ואומר לו: "תקשיב, אם תקדש אותי, אתה יכול לגאול את כל העולם, להחזיר אותו למקום הכי מואר שלו! לא יהיה יותר רע בעולם! לא שווה לך?"

לא יודע. לא שווה לי כלום. אני איש תם, ומה שאסור אסור.

לילה שלם יעקב בוכה לקב"ה שיציל אותו, והזמן עובר והקב"ה עוזר לו, עד שמאיר השחר והמלאך אומר לו "כי שרית עם אלוקים ועם אנשים ויכולת". ניצחת.

החיים בכללותם מקבלים צליל סיכום מלנכולי. יש מצבים, יש קשיים, יש לבטים, אבל איזה ניגון עולה מהחיים בסופו של דבר, טוב או רע? תקווה או תבוסה? הטומאה אומרת מוות, אין סיכוי, כלום לא שווה. הקדושה אומרת חיים, קורה המון טוב, אני מתקדמת, העתיד הוא כל הזמן יפה יותר...

מאיפה תמלא?

יעקב נאבק עם הרע במשך לילה שלם והמאבק שלו הגיע עד כיסא הכבוד. כל הלילה זה כל החושך ועד כיסא הכבוד זה כל הדרגות. אומרים הצדיקים שיצר הרע ניסה להפיל את יעקב בכל סוגי התאוות האפשריות, בכל סוגי החטאים, בכל סוגי הכפירות, ויעקב היה לבד, "וייוותר יעקב לבדו". בחלל הפנוי, בתוך חושך אימתני שאנחנו לא יכולות לדמיין, שם התחולל המאבק, שהמהות שלו מוגדרת "ויאבק - ויתעפר".

העפר הוא החיסרון העמוק שכל הזמן צמא למשהו. אתה לא יכול להישאר בלי כלום, אתה חייב! אתה חייב אהבה, אתה חייב קשה, אתה חייב שייכות, אתה חייב אישור, אתה חייב שמישהו יהיה אתך, אתה חייב משמעות לחיים שלך, אתה חייב להרגיש שאתה טוב!

החיסרון הוא עמוק עד אינסוף, והשאלה היא מאיפה תמלא את החיסרון? מהמקום של הקדושה או מהמקום של הטומאה? תבוא לקב"ה עם החיסרון שלך ותבקש ממנו למלא אותך, או שתקח כל מיני דברים זמינים מהעולם?

להוציא אותה... היא מיותרת, לא מתאימה, מכערת...

כל כך רחוק מ"מוטב ימות משה"...

מה היא תצמיח?

יעקב אבינו מוסר נפש וחוזר להילחם על הפכים הקטנים. ושם הוא נלחם עם המלאך של עשוי, "ויאבק איש עמו עד עלות השחר".

"ויאבק" אומר רש"י, "ומנחם פירש ויתעפר". מלשון עפר. אבק זה כמו עפר דליל. יש פה מאבק מאוד גדול ומשמעותי בין הקדושה לבין הטומאה, והמאבק הזה קשור לעפר.

העפר, האדמה, הוא בעצם הכי כלום, שום דבר. מצד שני, הכול גדל בעפר. כל דבר שתשים באדמה, יגדל. האדמה תיתן לו את כוחה. האדמה כשלעצמה היא שום דבר. אבל היא יכולה להצמיח כל דבר.

באבק, לעומת זאת, לא צומח כלום.

הסטרא אחרא הגיע למאבק וגם הביא אתו את בת זוגו שנקראת לילית. הצדיקים אומרים שהרבה מהמשמעות שלה רמוז בשם שלה, כל קולות הלילה שממלאים את העולם הם היא. כל המלנכוליות. כל העגמומיות והייאוש הכבד.

כשאנחנו עולות לאוטובוס ושומעות מוזיקה שכל כולה קולות יללה על לבבות נשברים, פרידות ובדידויות, אנחנו שומעות כמו אוזנינו את היללות של הלילית... זה כמו קול גנין מטול כרם שממלא את העולם בנימה תבוסתנית, דיכאונית, שאומרת: העולם הוא קולות יללה. לא טוב פה. לא כיף פה. כל שניה למישהו נשבר הלב. כל שניה מישהו מת. ועוד קול עובר שם בין הצלילים, קול של אבק, של כלום לא קורה! כלום לא צומח! מה כבר יכול להשתנות? ואם כן עשיתי משהו, מה זה כבר שווה?

קול מבטל, זה הקול שלה. זו המהות שלה. עם זה היא מנסה לחזור לתוכנו. אם אנחנו לפעמים נאחזות מין תחושה כזאת עצובה, נמוכה ומובסת, שנדע מי מנגן בנו עכשיו, את ההמנון של מי אנחנו שרים, של גברת סטרא אחרא...

לכולנו יש לפעמים רגעים של כאב מאוד גדול וצער מאוד גדול, אנחנו לא אמורות להכחיש את הכאב ואת הקושי, אבל המאבק הוא על השאלה האם

אין לו שם

כאשר יעקב נפרד מהמלאך, הוא שואל אותו: "מה השם שלך?"

והשאלה הזאת מקבלת תשובה מאוד מעניינת, המלאך עונה ליעקב: "אין לי שם. השם שלי מתחלף לפי השליחות שלי".

אומרים הצדיקים, מאחר שיעקב היה עסוק אז בלהציל את הנשמות של הפכים הקטנים, והמלאך נגע בכף ירך יעקב, 'כף' זה אותיות 'פך', וכף ירך יעקב זה רמז לדורות האחרונים של עקבתא דמשיחא, הנשמות של הקצה, של הפכים... יעקב, שניצח את המלאך, חוקר אותו: תגיד לי מה שמך, אני רוצה לדעת עם מה אנחנו מתמודדים, אני רוצה לתת לילדים שלי הדרכה, עד הסוף, עד הדורות האחרונים. איך קוראים לך?

אומר המלאך: זה לא דבר קבוע. אין לי שם. המהות שלי היא ההתחלפות, התעתוע.

נכון אנחנו מרגישות בלב את האמירה הזאת? הרע באמת מתעתע. אין לו שם. כל פעם הוא בא בתחושת אחרת, כל פעם הוא משפיע עליך להיות עצובה מסיבה אחרת, כל פעם הוא מייאש אותך עם טיעונים אחרים.

אז איך בכל זאת אפשר לזהות אותו? אומרים הצדיקים שליצר הרע יש ריח, והריח שלו הוא הריח הרע של עצמך. כל דבר שגורם לך להרגיש 'קטן' ולא יכול' ולא מסוגל' ו'דפוק' ו'פשוט' וזו קצת, אל תנשום כל כך הרבה ואל תבזבז אוויר על עצמך, אתה כל כך ירוד... פשוט תיעלם, תתחבא, תתכוון, כשתהיה במצב ראוי, נדבר. אבל עד אז - - - פשוט לך מפה.

אין לו שם מוחלט, אבל תמיד הצליל שלו הוא צליל של אבק, צליל של לילית, של לילה, של ייאוש. השמות שלו משתנים, ואי אפשר לצייד אותנו בשיטה נגדית שתהיה תמיד צודקת, אנחנו מתנדנדים בחיים שלנו מצד לצד כמו לולבים... אבל דבר אחד אנחנו יודעים, אנחנו לא אבק, אנחנו עפר.

החיים שלי הם לא לא-כלום, להיפך הם צומחים ומצמיחים אין סוף טוב בכל רגע נתון.

גם כשהימים שלנו ואנחנו עצמנו נראים כל כך דלים, הצליל שיוצא מאתנו הוא לא דיכאוני ולא תבוסתני, כי עצם זה שאנחנו יהודים כאן בעולם וזה מה שאנחנו רוצים להמשיך להיות - שווה מיליארדים. גם כשהמציאות שלי מאוד לא מרשימה אני בכל זאת שורדת. יום ועוד יום, רגע ועוד רגע, בתוך עולם קשה וגלות מרה, כמו אבא יעקב בלילה הכי ארוך בעולם. עצם קיומי כאן מוכיח שברגעים האלה, כשכמעט עולה השחר, עדיין יש ילדים של השם בעולם, לא נכבה להם הלב.

החושך הולך להיגמר והאור שלנו לא נגמר. העולם מלא בטוב של השם יתברך ש"סובב כל עלמין ומחיה כל עלמין". שנזכה להתחמם ליד נרות החנוכה בימים הקרים האלה. שנושיט יד וניגע בכף השמן הקטן, המוגן, הדולק כל העת בתוכנו כי ממנו יידלק אור הגאולה. ■

מעוביין שהעלון ימשיך להיות מודפס? אנו זקוקים לתרומה שלך!

ניתן לתרום דרך 'קהילות' בקופת 'עלמא דאורייתא'. או דרך קו 'חניכי הישיבות' - ברסלב: 077-31-40-331 בשלוחה: 09. לתרומה בדרכים נוספות נא להתקשר: 054-848-73-17

מנוי לגיליון המקורבים!

חדש! ניתן לעשות מנוי לקבלת עלון 'המקורבים' וכן את עלון 'הקבצו' עד לביתכם דרך מכשירי 'קהילות' שבבתי הכנסת. ב-20 ש"ח לחודש. חפשו: **עלמא דאורייתא**. המנוי על-דעת המערכת! לברורים: 054-848-73-17

מידעון 'לחניכי הישיבות' - ברסלב

עלון הקבצו (נו"ל ע"י ארגון 'הקבצו') - ניתן לקבל את העלון בדוא"ל בשליחת בקשה לכתובת: vhecmu@gmail.com

עלון המקורבים - ניתן לקבל את העלון בדוא"ל בשליחת בקשה לכתובת: E0773140331@GMAIL.COM

שידוכים ל'מקורבים': נפתח מאגר שידוכים ייחודי ואיכותי מבית 'הקבצו'.

המיועד לבני הישיבות שהתקרבו לרביה"ק ומחפשים שידוך בסגנון זה.

להרשמה וקבלת טופס: 058-32-60-647 או בכתובת: GMAIL.COM@A9996560

ניתן לקבל **מידע כללי ומקיף בחסידות** ע"י 'ברסלב גלובל' בכתובת האימייל: info@breslevglobal.com

בשבת אין לברור את העלון אלא על-מנת לקרוא ממנו מיד אפילו מעט

אמר רבינו הקדוש:

**"רציתי שהעניין שלי יתפשט
בלבבות האנשים המתמידים בעבודתם
כאנשי ליטא!"**

(שיח שרפי קודש ח"ב, סימן נו"ד)